

**R. P. Georgii De Rhodes Avenionensis, È Societate Iesv,
Philosophia Peripatetica, Ad Veram Aristotelis Mentem**

Rhodes, Georges de

Lvgdvni, 1671

Sect. iij. Communes proprietates motus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95638](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95638)

Respondeo vnitatem temporis dupliciter sumi posse. Primò proptèr significat continuitatem sine interruptione partium motus; & illa exigitur ad vnitatem motus etiam reproducti. Secundò proptèr significat vnitatem totalem temporis, in quo fit motus, & illa est quidem signum vnitatis, sed non est necessariò requisita.

SECTIO III.

Communes proprietates motus.

Explicatâ essentiâ, & vnitatem motus, sequuntur tres eius proprietates præcipuæ, continuïtas, contrarietas, velocitas aut tarditas.

§. I.

Continuïtas successiua motus.

Aristoteles 6. Physic.

Idest, utrùm motus, qui per aliquod tempus durat, fiat sine vlla interruptione; deinde vnde illa successio continua oriatur.

Conclusio
affirmans.

Dico primò. Datur aliquis motus verè successiuis, & continuus sine vlla interruptione, qui non fit per morulas interruptas. Ita iam sæpè probatum est cum communi sententia, contra Galenum, Vallesium, Arriagam, & alios non paucos Recentiores reiectos *disput. 3. & 4.* cum egi de continuo tum permanente, tum successiuo.

Quadruplex
probatio.

Primò quia manifestè sequitur, quod dum rota circumagitur, partes eius internæ, quarum motus est tardior, quiescunt tunc cum mouentur partes externæ, quod absurdum est, quia quoties lignum mouetur, omnes eius partes mouentur, alioqui partes diuelluntur à se inuicem: tene baculum in manu, mota vna eius parte totus baculus mouetur, alioqui frangitur. Rota igitur necessariò frangetur si maneat immota: partes eius internæ tunc quando externæ mouebuntur.

Secundò lapis molaris cadens ex alto non quiescit in aëre, si causam habeat necessariam motus deorsum: sed tunc quando dicitur quiescere, causam habet necessariam motus, gravitatem videlicet: ergo lapis molaris in medio aëre non quiescit, sed sine interruptione mouetur; gravitas enim tunc imprimit motum necessariò.

Tertiò, ut motus fiat continuus, requiritur tantum ut vna pars motus immediatè fiat post aliam: sed nullo modo implicat, ut vna pars motus immediatè fiat post aliam; sicut enim nullo modo implicat, ut vna pars continui permanentis immediatè sit post aliam, sine vilo corpore medio; sic non implicat ut vna pars quantitatis successiue immediatè sit post aliam. Atque ita sicut datur continuum permanente, sic datur continuum successiuum. Mihi sane non satis compertum est, quare necessariae sint interruptiones illæ continuæ in motu, neque sint necessariae in quantitate permanente. Denique si motus fieret per has morulas, tempus constaret necessariò ex indiuisibilibus inflatis; quod ostendi esse impossibile.

Dico secundò, successionem in motu locali oriri ex latitudine spatij decurrendi, in alteratione ex resistentia contrarij, in accretione ex latitudine quantitatis, & ex successiua introductione dispositionum in alimentum.

Prima obiectio.

Obiicitur. Si motus sit continuus sine vlla interruptione, sequitur omninò quod idem est æquale

A duobus inæqualibus, quod procul dubio implicat. Probatur sequela. Moueantur per horam Petrus & Paulus motu inæquali, adèd ut Paulus centuplo tardius moueatur quàm Petrus; tunc in hora tot sunt partes, quot sunt partes in velocissimo motu Petri, quia motus ille durat per horam: ergo hora est æqualis motui Petri. Deinde verò tardissimus motus Pauli tot habet partes, quot habet hora; durat enim per horam: ergo illa hora est æqualis in numero partium duobus motibus qui sunt inæquales. Simili argumento probatur duos motus esse simul æquales & inæquales; Petrus enim & Paulus moueantur super idem spatium leucalæ, sed ita ut Petrus vno quadrante illud decurrat, Paulus verò vna hora. Probo duos illos motus æquales esse inter se. Sunt æquales, quia tot in utroque sunt partes, quot sunt partes in spatio quod decurrunt; uterque autem idem spatium conficiunt. Sunt inæquales, quia motus Petri non habet plures partes quàm quadrans; motus autem Pauli habet tot partes, quot habet hora; cum duret per horam: non possunt autem æquales esse duobus inæqualibus, quin sint inæquales inter se: ergo illi motus sunt æquales & inæquales. Dixi de hoc argumento in tract. de Angelis, ubi & plenè solutum est.

Resp. ad primum negando sequi ex continuitate motus, quod eadem hora sit æqualis duobus motibus inæqualibus; nam ex suppositione, quod hora tot habeat partes, quot habet partes velocissimus Petri motus durans per horam, nego absolutè, quod tardissimus Pauli motus durans per horam tot habeat partes, quot habet hora; hoc enim in ista materia fixum esse debet, falsam esse hanc propositionem: *Motus durat per horam: ergo tot necessariò habet partes, quot habet hora.* Fieri enim potest, ut motus durans per horam plures habeat partes quàm hora, vel etiam ut habeat partes pauciores. Plures habebit partes, si motus sit velocior, & habeat partes magis constipatas: pauciores habebit partes, si sit tardior, habeatque partes rariores. Sicut in continuo permanente non est bona consequentia: *Dua linea sunt bipedales: ergo tot sunt partes in una linea, quot sunt in altera.* Si enim vna sit rara, & altera densa, plures in eodem spatio habebit partes linea densa, quàm habeat linea rara. Idem dico de duobus motibus inæqualiter velocibus durantibus per horam; non enim sequitur illos esse inæquales inter se, & æquales cum hora; motus enim tardissimus durans per horam pauciores habet partes, quàm hora.

Neque aliam habet solutionem alterum argumentum, quo probatur, duos motus esse inæquales & æquales inter se; quia Petrus & Paulus idem spatium conficiunt tempore inæquali. Dico igitur, quod in tali casu motus uterque habet æqualem numerum partium, quia uterque idem spatium decurrit; nego autem, quod motus Pauli durans per horam habeat propterea tot partes, quot hora. Cum enim sit tardissimus, non habet plures partes, quàm quadrans; nam ad æqualem numerum partium non sufficit æqualis duratio; sicut in quantitate permanente non sufficit æqualis extensio, nisi adsit etiam eadem raritas, vel densitas; quod enim in continuo permanenti est raritas & densitas, hoc idem in continuo successiuo est velocitas, & tarditas.

§. II.

Contrarietas motuum.

Aristoteles 5. *Physicorum*.

POt est contrarietas motuum considerari vel inter motum & motum; vel inter motum & quietem; vel inter quietem & quietem.

Motus quomodo sunt contrarij.

Explicatio conclusionis.

Dico primò. Inter motus, quorum termini ad quos sunt contrarij, contrarietatem reperiri essentialiter; inter alios autem contrarietatem reperiri solum accidentalem. Ita docet Philosophus 5. *Physicorum*. 58.

Obserua, quod inter motus non est contrarietas tam propria ut est inter qualitates; sed est tamen aliqua inter illos oppositio, quatenus illi ita se impediunt, & sibi mutuò repugnant in eodem subiecto, sicut qualitates contrariæ, quamvis non se mutuò expellant per mutuam efficientiam. Dico ergo, alterationes esse contrarias positivè ac essentialiter, quando terminantur ad qualitates contrarias positivè; sic enim calefactioni opponitur frigefactio. Esse autem contrarias privativè, quando earum termini privativè solum opponuntur, ut intensio & remissio qualitatis: quo eodem modo sunt oppositæ accretio & diminutio. Motus localis tunc est oppositus essentialiter alteri motui, quando est ad locum contrarium; v. g. motus localis ad superficiem ignis est contrarius motui locali ad superficiem aquæ. Tunc verò est contrarius solum accidentaliter, quando vel solus terminus à quo est contrarius, vel medium, vel alia circumstantia; ut motus sursum, & deorsum; motus naturalis, & motus violentus; motus circularis per eundem circulum ordine inuerso. His positis

Conclusio non eget vlla probatione; nam illam omnia probant, quæ dixi de specificatione motus à termino ad quem.

Contrarietas motus & quietis.

Dico secundò, quietem in termino à quo non opponi motui nisi privativè, sicut lux tenebris opponitur; quietem in termino ad quem non opponi motui, sed esse magis illius terminum; denique, quietem in termino à quo opponi quieti in termino ad quem, sicut opponuntur frigidum & calidum.

Prima obiectio.

Obiicitur primò. Vnum vni tantum contrarium est, ut habetur 12. *Metaphysicæ*: ergo si calefactio contraria est frigefactioni, non est contraria quieti sub frigiditate; & si quies contraria est motui, non est vna quies alteri quieti contraria, contra Philosophum *textu* 54.

Resp. verum esse, quod vnum vni contrarium est extremè sub vna ratione; sub ratione autem diuersa potest vnum habere plura contraria: v. g. motus ignis, quatenus est sursum, contrariatur omnibus motibus, qui sunt deorsum, licet motus illi deorsum possint esse inter se contrarij alia ratione, ut motus violentus ignis, & motus terræ naturalis; sicut albedo contrariam habet nigredinem & viriditatem, liberalitas prodigalitatem & auaritiam.

Secunda obiectio.

Obiicitur tertio. Contraria comparantur se mutuò in gradibus remissis, & per mutuam actionem ab eodem subiecto se expellunt: sed hoc non convenit motui sursum & deorsum; augmentationi & diminutioni: ergo illi motus non sunt contrarij.

Resp. contrarietatem motuum non esse omnino propriam contrarietatem, ut monui nuper, idè mirum est, quod non sit eadem ratio motus, & aliorum, quæ sunt propriè contraria.

Tertia obiectio.

Obiicitur tertio. Eidem corpori simplici non possunt duo motus esse naturales, ut habetur primò de cælo; & tamen ascensus aëris à terra, & descensus aëris à cælo ad eundem locum sunt illi naturales, & inter se contrarij.

R. P. de Rhodes curs. Philosoph.

A Respondeo eidem corpori simplici posse plures motus accidentaliter contrarios esse naturales; non plures motus essentialiter contrarios. Ratio est, quia motus naturalis aëris est ad concavum ignis aut lunæ (si non sit ignis sub cælo) qualiscunque sit terminus à quo. Siue ergo ascendat à terra, siue descendat ab igne, idem est motus essentialiter, non idem accidentaliter.

Supererat querere, vtrum aliquid possit moveri duobus motibus contrariis, v. g. homo, qui movetur in navi; astra, quæ dicuntur habere motus plures. Sed de hoc dicam in tractatu de cælo.

§. III.

Velocitas, & tarditas motus.

Arist. 7. *Physic.*

Velocitas motus definitur, *Compressio quadam parium motus, qua multum motus fit parvo spatio temporis cælestis*. Tarditas verò est quadam dilatatio parium motus, qua parum motus fit longo spatio temporis: v. g. motus localis rectus ille est velox, quo brevi tempore multum pertransitur spatij; ille tardus est, quo magno tempore parum spatij transiuntur: & sic de cæteris.

De velocitate hac motuum disputat plurima Philosophus quæ commodius ponentur in sequentibus, præsertim quomodo comparentur inter se motus secundum velocitatem & tarditatem. Hic autem duo mihi satis erunt, quid sit propriè velocitas in motu, & quas causas habeat.

Dico primò, velocitatem motus non esse aliquid distinctum ab entitate motus, proptè parum connotat temporis per multas sui partes; tarditatem verò esse eandem entitatem motus, proptè connotat multum temporis per paucas sui partes. Contra Suarezem, Hurtadum, & alios, qui censent velocitatem esse superadditum eo modo, quo raritas distinguitur à quantitate.

Velocitas non est modus superadditus.

Ratio tamen est, quia nulla ratio probat necessarium esse modum aliquem distinctum à motu, ut ille sit velox aut tardus, quod sufficienter explicari potest per connotationem novam; disparitas enim est inter velocitatem motus, & densitatem aut raritatem quantitatis, primò quia raritas, & densitas terminant veras & reales actiones; constatque illas separari posse à quantitate; velocitas autem, & tarditas non terminant ullam realem actionem, neque vlllo argumento constat, quod illæ possint separari à motu, quia non est probabile, quod ille idem motus, qui est velox, possit fieri tardus; cum tamen omnino constet, quantitatem prius raram condensari. Deinde motus est modus, non est autem vllus modus præter actionem, qui alium afficiat modum.

Dico secundò, varietatem velocitatis & tarditatis in motu oriri vel ex mouente, vel ex mobili, vel ex spatio.

Causæ maioris velocitatis.

E Dixi primò, illà posse oriri ex mouente; potest autem mouens esse causa maioris velocitatis in motu dupliciter. Primò quia maiorem habet virtutem, aut certè maiori conatu aliquid mouet. Secundò, quia etiam si eiusdem sit virtutis, & eodè conatu moueat, tamen magis applicat vim suam propter modum se habendi ad mobile: quod enim magis virtus mouens distat vel à mobili, vel ab eo quod in mobili locum tenet centri, eò facilius & velocius ipsum pondus mouet, quia eodè tempore describit circulum maiore: at quo virtus mouens est remotior à mobili, eò linea est maior, cum magis distet à cetro. Ex quo principio soluuntur à Philosopho in mechanicis plures quæstiones hic proponendæ ac dissoluendæ.

Ex parte mouentis.

Librae maiores sunt exactiores.

Primo enim idem librae maiores sunt exactiores minoribus; trutina enim fit ut centrum, partes librae sunt lineae à centro circularum, quos describit egredientes; cum verò maiores librae describant maiorem circum, inde fit ut ab eadem virtute, id est ab eodem pondere velocius, & facilius moueantur partes maioris, quam minoris librae, ex quo etiam fit ut magis appareat quantitas ponderis.

Vestes.

Secundo multa pondera vestis auxilio mouentur, quae sine veste moveri nullo modo possunt, quia scilicet id cui vestis innititur, est veluti centrum, & trutina; vestis partes sunt lineae à centro egredientes, & describentes circum ex motu corporum, quae sunt duo; alterum quod debet attolli, alterum virtus mouens: quod verò magis linea distat à centro, eo velocius mouetur, & facilius.

Remiges.

Tertio. Remiges, qui sunt in medio navis, magis propellunt nauim, quam qui sunt in prora, vel in puppi; scilicet enim, cui remus innititur, est veluti centrum, atque ita quod longior remi pars distat à scamo intra nauim, longior erit linea, & idem facilius mouebit.

Antenna.

Quarto. Antenna quod est sublimior, eò causa est ut nauis moueatur velocius; malus enim nauis est veluti vestis, & linea à centro egrediens, cuius centrum est mali sedes; pondus quod moueri debet est nanigium; mouens est ventus, qui quod antenna est sublimior, eò magis distat à centro, maioremque lineam mouet.

Ligni fractio.

Quinto. Lignum ad genu facilius frangitur si aquae diductis manibus extrema comprehendantur, quam si prope genu, quia genu fit veluti centrum; linea verò, quod à centro magis distat, eò velocius mouetur, & eadem de causa facilius pede frangitur, quam manu.

Funda.

Sexto. Funda melius iaciuntur lapides, quam manus, quia manus fit ut centrum, funda verò ut id, quod à centro exit.

Ligna longiora.

Septimo. Ligna, quod sunt longiora, eò sunt imbecilliora; & si attollantur, inflectuntur magis, quam breuiora, est minus valida; pars enim ligni, quae manus vicina est, cui lignum innititur, est veluti centrum; altera verò ligni extremitas, quae debet leuari, est pondus; longitudo interueniens est linea à centro, quae quod longior est, eò facilius mouetur.

Pondera.

Octauo. Si duo ferant aliquod pondus super ligno, plus premetur is, cui pondus est vicinior; quia quod longior est à centro linea, eò facilius mouetur.

Nono. Ea quae sunt valde parua, difficilius proiciuntur, v.g. plumae; quia necesse est ut id quod mouetur, cedat mouenti, & ei contranitur.

Decimo. Ad quaestionem, quomodo ex causa mouente colligatur velocitas motus, responderi breuiter & perspicue potest, quod qua proportione maior est virtus actiua motoris quam resistentia passiva mobilis, & resistentia etiam medijs, eò velocior potest esse motus. Ratio est, quia cum actio fiat à proportione maioris inaequalitatis, id est ita ut mouens superet resistentiam passi, clarum est, velocius mobile moueri, quod maior est excessus virtutis mouentis supra resistentiam passivam mobilis. De hac quaestione fuse disputat, & subtilissime Philosophus 7. *Physic. c. 5.* ubi septem affert regulas huius proportionis.

Causa ex parte mobilis.

Dixi secundo, maiorem velocitatem in motu oriri ex mobili, primo propter maiorem vel minorem resistentiam ad mouens; si enim mobile tantae sit grauitatis ut nequeat nisi difficile moueri, propter maiorem resistentiam difficile mouebitur. Secundo prouenit ex figura, unde acuta motu natura-

li & violento velocius mouentur, quam lata, quia facilius scindunt medium. Tertio prouenit ex ipso motu; nam quae iam mouentur, facilius possunt motu eiusdem rationis moueri, quam si quiescant, quia id quod quiescit, quiete sua resistit, & difficilius mouetur.

Dixi tertio, prouenire ex spatio, propter raritatem & densitatem; patet enim quod in aere facilius res mouetur, quam in aqua.

Superest de velocitate difficilis quaestio, quomodo vnus motus dici possit alio tardior, aut velocior, quod disputat Philosophus 7. *Physicorum, c. 4.* Potest autem quadruplex esse difficultas. Primo quomodo motus rectus sit velocior alio motu recto; secundo quomodo motus circularis sit velocior altero motu circulari; tertio quomodo motus rectus possit esse velocior motu circulari; quarto, quomodo motus localis dici possit velocior alteratione, vel augmentatione; quae breuiter solui possunt.

S. III.

Comparatio motuum secundum velocitatem, & tarditatem.

Dico primo, motus eiusdem speciei, v. g. duas alterationes ad eandem qualitatem terminatas, duos motus locales rectos, duos circulares posse inter se comparari secundum velocitatem & tarditatem, siue sint regulares & vniiformes; siue sint vniiformiter difformes. Velocitatem autem motus recti attendi penes quantitatem lineae descriptae; velocitatem motus circularis penes summum punctum superficiei conuexae velocissimè motum.

Obserua regularitatem motus esse perpetuam quandam aequabilitatem motus in omnibus partibus, ita ut non plus sit velocitatis in vna, quam in altera; quo modo caeli motus dicitur regularis, quia semper sit eadem velocitate; irregularitas autem est quadam inaequalitas in partibus motus, ut cum quis lentè primum incedit, postea velociter. Quod contingere potest dupliciter; vel enim motus irregularis est vniiformiter difformis, vel difformiter difformis. Motus vniiformiter difformis est in quo partes posteriores secundum eandem proportionem continuè sunt velociiores, aut tardiores prioribus, v.g. si fiat motus per vnum diem, ita ut in prima hora fiat vnum milliare, in secunda duo, in tertia quatuor. Difformiter difformis ille est, cuius partes non seruant semper eandem proportionem. His positis conclusio non alia eget probatione.

Dico secundo, motus diuersae speciei atomae non posse inter se proprie comparari secundum velocitatem & tarditatem; sed tantum improprie comparari posse, v.g. motum rectum cum circulari, motum localem cum alteratione; quod ut explicem,

Obserua ex S. Thoma 7. *Physic. c. 4.* duplicem esse comparisonem; alia vocatur propria, altera impropria. Impropria est, quae fit in aliqua ratione generica, vel analogica; quia scilicet ratio analogica, & ratio generica non constituunt vnā naturam indiuisibilem, in qua possit fieri comparatio. Illa verò dicitur comparatio propria, quae fit in ratione aliquaspecifica, quae vocatur etiam proportio rationalis, & cōmensuratio; modò tamen adfit aliqua mensura communis vtriusque rationis; si enim mensura illa desit, non dabitur etiam propria comparatio inter ea, quae specie non differunt. Non est igitur idem dicere, quod duarum linearum vna est altera maior,

maior, aut minor; & quod sint commensurabiles; ad hoc enim ut sint commensurabiles, requiritur inter eas rationalis proportio, scilicet dupli, vel sesquialteri, quod exigit vnam partem aliquotam vnius esse quoque aliquotam alterius, quæ sit communis virtusque mensura, utpote quæ sit medietas vnius, & tertia alterius; tunc enim illæ quantitates habent se sicut numeri, quorum unitas mensura est communis, ex cuius defectu diameter licet longior costâ, non est tamen ipsi commensurabilis. Hoc posito.

Duplex
probatio
Philosophi.

Probatur conclusio duplici ratione Aristotelis. Prima est, quia si motus per circulum æquè velox est, ac motus rectus, sequitur quod æquali tempore transibit æquale; hoc autem implicat, quia sic daretur circulare, quod esset æquale recto: ergo motus circularis & rectus non possunt comparari secundum velocitatem. Secunda probat, non posse comparari motum localem cum alteratione, quia æquales motus æquali tempore transeunt æquale; & qualitas non est æqualis spatio: ergo alteratio non est æqualis motui locali.

Ratio à
priori.

Ratio à priori est, quia inter illos motus non potest esse comparatio propria secundum velocitatem & tarditatem, quæ non possunt habere vnam mensuram communem: sed motus specie diuersi, rectus nimirum & circularis, non possunt habere vnam mensuram communem; pars enim recta non habet proportionem cum curua. Vnde argumentor. Si esset eadem mensura communis, ea esset æqualitas duarum linearum, quarum altera esset curua, & altera recta: sed illa æqualitas non est communis mensura, quia linea circularis æqualis rectæ non potest petri transiri eodem tempore, quo recta: ergo motus recti, & motus circularis nulla potest esse communis mensura. Confirmatur, quia si ex linea circulari fieret triangulus, maiori tempore opus esset ut eadem celeritate percurreretur propter versionem angulorum: ergo si ex triangulo fieret quadratum, cum maior esset area, maior esset circulatio: ergo si fieret circularis, quæ est omnium capacissima, esset amplior area, & ita mobile ut eandem lineam circularem decurrat, maiori eget tempore quam si esset recta.

Prima ob-
iectio.

Obiicitur primò. Velocitas est accidens motus, sicut albedo est accidens corporis: sed duo corpora specie diuersa comparari possunt in albedine: ergo duo motus, circularis & rectus, comparari possunt in velocitate.

Secunda
obiectio.

Respondeo negando paritatem, quia datur vna mensura communis albedinum, quæ sunt in corporibus specie diuersis; non datur autem vna mensura communis velocitatis motuum specie diuersorum.

Obiicitur secundò. Velocitas motus attenditur penes longitudinem spatij quod decurratur: circularis, & recta sunt longitudine comparabiles: ergo motus circularis & rectus possunt comparari. Probatur minor, quia potest solum, quod in longum protenditur, in circulum contrahi, eadem permanente longitudine sub diuersa figura: ergo linea circularis & recta possunt longitudine comparari.

Tertia ob-
iectio.

Resp. negando maiorem; nam in motu circulari, ut dixi, non attenditur velocitas penes lineam descriptam, sed ex eo petitur, quod in tanto tempore tales anguli circa idem centrum describantur; propterea enim licet æquales sint lineæ, non possunt tamen decurri eodem tempore, quia non habent eandem capacitatem.

Obiicitur tertio. Omnis linea quanta est alteri

vel æqualis, vel inæqualis: sed linea recta & circularis sunt quantæ: ergo sunt æquales, vel inæquales. Patet v. g. quod arcus est longior, quam chorda; imò linea recta definitur esse omnium breuissima.

Resp. verum esse quod omnes istæ lineæ possunt habere æqualitatem, aut inæqualitatem; sed nego illas esse mensurabiles proportionem rationalem, quia non est ambarum vna mensura; vnde fateor illas æquales esse, sed nego illas æquales eodem tempore decurri posse.

QVÆSTIO II.

De motu locali generatim.

DE motibus alterationis & accretionis, commodior alibi erit dicendi locus, ut monui. De motu locali plura ponuntur in libris de cælo, occasione motus cælestis; nunc de illo generatim accepto quatuor breuiter dici possunt; eius existentia, quidditas, causæ, species aliquæ: reliqua referuo in tractatum sequentem.

SECTIO I.

Existentia motus localis.

Arist. 6. Physic.

NEGABAT Zeno, dari motum vllum localem, arque idipsum plurimis probabat argumentis, quæ dissoluit Philosophus à textu 74. videndum igitur primò est, utrum verè detur motus localis: secundò utrum ille sit aliquid distinctum à mobili, & à loco.

§. I.

Utrum verè detur motus localis.

Dico primò, certum omninò esse, quod prius datur motus localis, neque contrarium euincunt rationes quibus illum impugnabat Zeno. Duæ priores disputatione tertia solutæ sunt, quia procedebant ex infinitate continui. Tres aliæ restant hic breuiter proponendæ, ac dissoluendæ.

Conclusio.

Prima est. Quod quiescit in quolibet nunc temporis, non mouetur in illo tempore: sed id quod moueri dicitur, putà sagitta, in quolibet nunc temporis quiescit: ergo non mouetur. Probatur. Quod est in sibi æquali loco, non mouetur: sagitta in singulis nunc est in sibi æquali loco: ergo non mouetur.

Prima ratio
Zenonis.

Respondet Philosophus, mobile quidem in singulis nunc temporis non moueri; sed in partibus temporis moueri, ubi spatium occupat maius se.

E

Secunda est. Si daretur motus, sequeretur duplicem esse æquale suo dimidio; sumantur enim tres magnitudines æquales, singulæ habentes quatuor partes æquales. Prima sit immobilis, quæ vocetur AAAA, secunda vocetur BBBB, quæ sit supra lineam A, & incipiat ex media parte illius, ita ut primum B, sit cum secundo A; tertia dicatur CCCC, quæ ponatur sub fixa magnitudine, ita ut primum C, sit cum vltimo A, contra B, sic:

Secunda ra-
tio Zenonis.

